

ПІДГОТОВКА ІННОВАЦІЙНОЇ ОСОБИСТОСТІ ДО ЕФЕКТИВНОЇ РОЗБУДОВИ ЕКОНОМІКИ

Сьогодні Україна переживає бурхливий і відповідальний історичний етап. Прагнучи досягти певного рівня соціально-економічного розвитку, вона намагається успішно використовувати новітні ідеї і перетворювати їх в ефективні технології, продукти та послуги. Саме інноваційний розвиток може забезпечити ефективну розбудову економіки знань XXI століття. Але щоб рухатися в цьому напрямку, слід переглянути ставлення як до прикладної, так і до фундаментальної наук взагалі та до інтелектуальної діяльності зокрема.

Розвиток інноваційної складової економіки вимагає суто наукових підходів, підкріплених відповідними методиками та інструментарієм, а отже, потрібні відповідні кадри і відповідне ставлення держави до науки.

Принципово нові інноваційні технології, що вимагають значних інвестицій, на державному рівні не мають ефективних механізмів програмування й управлінського супроводу при реалізації перш за все тому, що у державі не сформовано інноваційної інфраструктури відповідно до умов світових стандартів комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності.

Дослідження показують, що в умовах організації виробництва на підприємствах перешкодою на шляху до інноваційних змін часто є керівники, яким притаманні такі риси, як самовпевненість, нетерпіння до прояву індивідуалізму та самостійності, нетерпимість до інновацій. Отже, розвиток інноваційної діяльності в сучасних ринкових умовах потребує певного кадрового забезпечення, формування і раціонального використання інноваційного потенціалу підприємства.

Завданням національної вищої школи є формування інноваційної особистості, здатної вирішити основні задачі управління оновленням продукції свого підприємства, а саме: управління розробкою нової продукції або технології; обґрунтування техніко-економічних характеристик продукції; скорочення терміну підготовки та освоєння виробництва; обґрунтування необхідних інвестицій, вибір джерел та умов фінансування; забезпечення ви-

сокої якості нової продукції, управління якістю; забезпечення ефективності виробництва продукції і т. ін.

Практика показує, що значна кількість випускників сучасних вузів не здатна орієнтуватися у сфері інноваційної діяльності та вирішувати проблеми, які при цьому виникають. Молоді керівники не можуть оцінити рівень наукової новизни сучасних новітніх технологій, не обізнані з механізмами складання заявки на винахід та одержання патента, що вкрай необхідно для практичної інноваційної діяльності в ринкових умовах.

Отже, для формування фахівців ринкової сфери господарювання, здібних до управління інноваційною діяльністю, програма їх вузівської підготовки має включати не тільки курси фундаментальних наук, які потрібні для формування їх теоретичних знань, а й науки прикладні, які можуть допомогти молодому керівникові орієнтуватися в його практичній діяльності. Слід повернути до складу навчальних програм, якщо вони були виключені, або ввести додатково, залежно від спеціальності, наступні дисципліни: Основи сучасного промислового виробництва, сільського господарства та транспорту або Системи технологій; Основи патентознавства; Правознавство в науково-технічній та інноваційній діяльності. А завдання викладачів-фахівців при викладанні вказаних дисциплін — акцентувати увагу на практичне значення набутих знань та вміння використання їх при вирішенні практичних ситуацій, при роботі над кейсами; привиття навичок роботи з патентною документацією та проведення екскурсій на підприємства, на яких використовуються інноваційні технології.

*В. М. Соломаха, канд. техн. наук, доц.,
кафедра менеджменту*

РОЗВИТОК АКАДЕМІЧНОЇ НАУКИ, ЇЇ ІНТЕГРАЦІЯ З ОСВІТОЮ ТА ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА

Рівень розвитку науки в країні є мірилом її авторитету на міжнародній арені. Але, на жаль, лави вчених в Україні за останнє 10-річчя дуже зрідли. Так, у 1991 році у сфері науки (наукові дослідження і розробки) і вищої освіти працювали 450 000 чоловік, у 2002 — 178 000. Надалі, говорячи про науку як про інституцію,